

Tajemne życie przedmiotów.

Topografia pokoju dziecięcego w kinie fantastycznym lat osiemdziesiątych

Celem pracy jest wyznaczenie topografii pokoju dziecięcego – przestrzeni regularnie prezentowanej w kinie fantastycznym lat osiemdziesiątych. Sypialnie małych bohaterów amerykańskich horrorów, fantasy i science fiction w erze reaganizmu służą za sfery ujawniania się paranormalnych i cudownych manifestacji. Autorka zaznacza, że wnętrza, w których ekranowe dzieci konfrontują się z innością, doświadczają transgresji, śnią koszmary i snują marzeniaienne, stanowią przykład operowania w kinie popularnym strategią perspektywy dziecięcej. Szczególny, nie-dorosły sposób widzenia przekłada się na nieheterogeniczną, pełną luk, wyłomów obszarów o niejasnym statusie bytowym konstrukcję przestrzeni domowej, ze szczególnym uwzględnieniem sypialni dziecięcej (silnie zespolonej z życiem wewnętrznym lokatorów). Próba opisanie ekranowej fantastyki lat osiemdziesiątych w optyce perspektywy dziecięcej lokuje się poza dominującymi dotychczas odczytaniem filmoznawczymi i publicystycznymi, upatrującymi w kinie popularnym ery Ronalda Reagana odbicia postulowanej przez władzę neokonserwatywnej ideologii.

Część pierwsza pracy poświęcona jest omówieniu istotnych dla dalszego wywodu kategorii, takich jak: kino dziecięce, pokój dziecięcy, „słaby opór”, marzenie dziecięce, topografia, spojrzenie dziecięce (inaczej: perspektywa dziecięca; dziecięcy punkt widzenia). Ponadto przywołana zostaje kategoria fantastyki, a rewizji poddaje się kategorię Kina Nowej Przygody. W dwóch rozdziałach dotyczących kontekstów związanych z sypialniami dziecięcymi lat osiemdziesiątych zawarty został rys dziecięcego kina europejskiego przedostatniej dekady dwudziestego wieku oraz socjologiczny zarys konsumeryzmu niedorosłych w Ameryce ery Reagana. Kolejne trzy części skupiają się na analizie konkretnych egzemplifikacji filmowych. W części drugiej autorka wytycza topografię uwidaczniającą się w *Trylogii przedmieść* Stevena Spielberga. W części trzeciej opisane zostają przestrzenie pokoju dziecka manifestujące się w filmach podejmujących temat sennych wędrówek i nocnych lęków. Część czwarta poświęcona jest analizie roli zabawek i innych przedmiotów, jakich w niesztampowy sposób używają bohaterowie filmów lat osiemdziesiątych. Pracę wieńczy zakończenie, w którym autorka wskazuje, jakie obszary kina ostatniej dekady mogłyby stanowić przedłużenie tendencji dziecięcej fantastyki lat osiemdziesiątych.